

Nagy-körös, Dec. 22. 1858.

Kedves Paliu!

Phajtra vár becse szövetségre már rég keltet volna valással, műve, de nem igen erre ná, a riemiedőre halászottan, és most, curis expedíciós, annál kényelmesben köreregg, hatalm meggyanat. Most is nemről oly meszre, hogy már le sem jöhessz Karácsonra, mint tavaly s akelőd!

Hogyan kerédt haragjunk önm, édes Paliu, abból sem, mi tincs, noha rettentés nagy okon volna rá, nem akér, hogy Shakespear-t elveressék, az már úgy is megkeülle, haunak arént, mert egy forró igéreket maradt telje, Síceken. Vagy nem jön ekkorbe, mindeh, utolsó (utolsó?) iskerek alkalmával megigérlek, hogy mielőtt Erdélybe nevel, meglátogassák, sőt a se édes, kedves, szép, új a, ráddal erre fogod venni ítélad?

Várunk, nagyon várunk, arra nem mondhatjátok, Várássunk bőrét hat műről meg nem adtaknak? Tanúim rá Skilágyi Sándor, ki maga is hárva karival ments árvasel aron ejtve, melyre körandulásnak hivatal, ne volt. De feljűünk bir arra képes, mint rendesen prof. kots az ember, ha nagyon szép renconyai vannak.

Nem is sajnálom én töled, édes barátom, arra a boldogat elölön "3 hónapos" sőt lettomból phajtor, hogy egir árvasel arra, 3 hó folytatása legyen! De erre úgy nem érzed valamitkép, hogy oly hangság levélíró - s átalabban író - maradj; mert a mi az ősz illeri, mire a kabalykén "Ó hár után is megráncsau volna egy levelet, arra borsztulat a tiszta papírral, (mert megrácsad, arra hittem?); egy kis rövid almai hozzád sem árcaua megint, annál egyszerűbb meg, egyper oly idő lenne a hár boldogság. Különben, ha jo, ki hallgass, majd arra gondolja a világ, hogy belülről nem el, haunak az éles kereszűrge prólvise, s mög, miután köld ágra vergődről, az egér meurikai irodalommal elég,

elsz.

.

dett vagy. Mivel azt hagyom a tollat, jó fiú; halhatlan hívőrök
a művész hezék alatt írt a legnebb & legtöbb költeményeit. — Itte,
gíny Sándor! (arról mi vagyunk személyet, kik öt nélküle rölt)
emlékrem, minden 47-ben nagy köterje megjelent, bár pályárim
tűrte, & valamely tagságos elszigadni elve ellen vola; de arra még,
is önéresséssel mondotta előttem: No, most már remélem, jövő én,
ben engem lelk ar aed. nagy jucalom! A jövő én híré mente
haladt, & o nem este annak irányára, de a jucalom, ugyanaron
jucalom, melyre hajnálott, nincs övé lett. Az aed. ezt kötelez,
séges teljesít: de hogy megtesse, a seuré soronkéntével talál.
Könk éste, & visszugszik rá is a néprendeig, melyivel Petőfi
neve bír.

Ha már az academiaiának vagyunk: én még nem hasiroldan
el magamat. Ha egykoron erőre teljes birtokában voltak, arra mon,
dárai, jó: ha műtráddal nem címeltek, igye erre jövőre tenni,
még belenőhöz; vadd ne jucalmul, hanem burdításul. De ilyen
minde a rohadó tagok ormaiak napjaitani? — Igy áll e kódér
nálam, alanyilag. De megnéz, ha ezt gyilag veszem, mennyi
öröba gyakorlásnak adnék füle? (ansam praebere). Egyik arra
monda: democritus ahas tenni a kormány, ar aed. ellel;
nem pöftek keci, Bétaugor vagy Petőfi-majmolas, hic remuni
tagágról nem akarsak endü; a fentem rete ifju irodalomnak
ettel is egy argumentuma lenne despiciáni aki idén ar aed.,
mias, gyinpolni a tudósokat. Véb. Mind e gondolások pro et
contra rendüket is hozorokat ar ezt személy agyamban, & még
elődig nem muttam megállapodni. —

A shakespeare földiassba csalogyan engem is bevonja.
Sokas cölök hiába várak, de megnéz értem, egys vezet, het,
töö, ha lehet, lefordíni. Most a nyárájú álmot nincssem,
De minden uher munka. Majd fel a rimbók jambus, nem is
fámittra a rimbók dalokat, melyek még foglyos abbar. Kire
sürgesssem oly igen a könyvet, mert körülön ezzel benne
Shakespeare sem kapni augosztus. Elmondom, hogy beszéle meg,

meve épüleser törtéria, s ha kedves, mőd metálán kírkednekt
hármasiglószí árélmeződről: erre, minél töredébb legtelyibb bíró,
műszavanyai között az fel: "Jámai ur, ki nálad endaholcsa,
azt itt" Stilagyival, hogy te menyeg földre ragadod, hogz
azt én Shakespearban elvisz vagy valaha ezt láttad vol-
na is. Boldog itten! Kialakít fel, mily boldognas kell lenni
a vörök, hisz ez a fin szerep, megevannál jobban soha sej-
kiz sem férne. Igen! a műve Karácsonykor itt van
Gyulai nála, meglátja a brochure-ötlet, mondja, mert nem
költözött be, "Borsodi Péter, belülről, rövid időn vissza is
kerül. Ez minden ueni mind a győztes, előttem becserzi
a tárkányt, elviszi, és megse meig rám fogja, hogy nemem
ment el az esemény. Mit tegyek? Igen, jut errebe, hogy
Soltihez függeszem abalmaival egyszer olyan formára is
esten ki, hogy a könyves Borsodnak adja elváni. Borsodi,
né? Hisz az régi angol, a művek gardag ember, csak van
egy Shakespear, minél ritkább volna az el olvastani? – De
meg is megpróbálom, írok neki. S istennő, Né, lelkem adata,
Borsodi valamivel: hogz soraini részével sohasem tudta elgond-
olni mi felső Shakespear tiszteletét rajta, s minél ritkább volna
"az az el több, mikor nem háromfelső kiadás is van; s hogz
továbbá, kedvenc kölcsemdő", már arron ponton volt, miatt,
min a maga ből egyet Pfeifferrel stánnomra bepároltak, s
nincs az utóbbi nyelven írti embes csak kirakókholt vele: "o"
rem látja, hol jár a nő a gyönyörű Shakespear-peldány,
hikeresen meg Gyulai ritka vira, mikor vedi lakott, s aco
za van fereng. Ez úgy volt. Pfeiffer belülről, haraktérben,
s inn ar én peldányom ar, sefeszül-lehet, sől (meve Shakespear,
nem látta is van, hé!) ugyanarra a című műfeszettel meg
spekulálva, melyet az én egy német földrajzból örökkeltetett volt
beli. Tehát meg van a Shakespear (meg is lett, sre hittet),
mig vagy 90000 címrendig); s ell neha tiszteletben
berékelem igy el, hanem arra, hogy kírunk, mily aikaró

szeretem az, mely az emberek illy felidézékenynek' tetti.

Pécsről mit sem tudok, Sivéne a mi lapotban olvas, hará. Pergen (ei Toldi) írt a ^{15-ki} gyűjle's napján, de eset 3 főre is valóan annyit, hogy ez is be vagy valaholva.

Meg egyszer a húsvéthéten: Gárdusár meggyuram, de Pláoschek nem. Még mind sportot, mikor Berzsenyi is ottan, még nem szálltak, hogy náluk van, s így meggyuram emlékeztem.

Igen! majd elfeldezem. Egyetlen ló - ei kölcsönzett a mérleg Károlyon róma; könnyen sem harradok. Semmi nemű scihiiticai frakciókban nem tanulhatok, tanulni nehezebb körökönkből résztvevők maiból is olvasatva, ilyenkor ugyanis nem meg, a mi előjö, erősítse, figyelem. Az Erzsébet földje nem is kell arron legolcsótheoretikus tanítani, hanem gyakorlatilag olvasatára körben. Még eztől többet kérhetek, bár tanítanak, de minden az ugyan ezzel, minél Toldi ilyen ró, ami extrémusa, minél ugyanis ellülnémen.

Így has nem a körülözött, idén Palim, hanem már úggy barátágaból (min a lecsomászókban végig földkör a francia) elvárlás - de nagyon ám 1. februárban. Remélem, nem jöjj megad, s így alakulunk le a perecsek kedvező nöddel a régi ismeretséges (minde o' nehezen emlékezni), megújítani s a legőrűbb barátágá' kinevezni: arra is fogadják! héz ütésünkkel!

újra boldogulni kezdtem, de most meg barátod
azon kezdetétől fogva, mennyire
szívesen adott, melyet az életben, a művészeti élményben
nem talált, mivel az utolsókban
szívesen adott, melyet az életben, a művészeti élményben
nem talált, mivel az utolsókban

Arrányba fog